

Fővárosi Ítéltábla

6.Pf.20.450/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kelemen Anita pártfogó ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt I.r. felperes (I.r. felperes címe tartózkodási hely: I.r. felperes tartózkodási címe) I. rendű és dr. Kelemen Anita ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt II.r. felperes (II.r. felperes címe) II. rendű felpereseknek, dr. Szász Imola kamarai jogtanácsos által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. április 7. napján meghozott 23.P.22.075/2021/14. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperes részéről 15. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek személyenként 100.000 (százezer) – 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

Az I. rendű felperes pártfogó ügyvédjének díja az I. rendű felperes pervesztességére tekintettel az I. rendű felperest terheli.

A le nem rótt 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az I. és a II. rendű felperesek a cég1 Zrt. és a cég1 Ingatlan Kft. ellen szerződések érvénytelenségének megállapítása és az érvénytelenség jogkövetkezményeinek

levonása iránt indítottak pert. A Fővárosi Törvényszék a 20.P.21.043/2009/56. számú elsőfokú ítéletével a felperesek keresetét megalapozatlannak találta. A Fővárosi Ítéletábra a 6.Pf.21.755/2012/8. számú ítéletével a felperesek közös tulajdonában álló települési ingatlan tulajdonjogát érintő, keresetet elutasító részében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[2] Az I. és a II. rendű felperesek felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be a Kúriához a jogerős ítélettel szemben. A Kúria a Pfv.VI.21.137/2013. számú ügyben hozott 2013. szeptember 5-én kelt végzésében felhívta a felpereseket, hogy a kérelem elutasításának terhével 30 napon belül gondoskodjanak a kötelező jogi képviselőről. A Kúria a felperesek kérelmére a 2013. október 7-én kelt végzésével engedélyezte, hogy a felperesek a felhívásnak a határidő hosszabbítást engedélyező végzés kézbesítésétől számított 15 nap alatt tegyenek eleget, a végzést a felperesek 2013. október 25-én vették át. A felperesek 2013. november 4-én további határidő hosszabbítást kértek a Kúriától, és ugyanezen a napon az alpereshez pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelmet terjesztettek elő, melyet az alperes 2013. november 6-án vett át. A Kúria 2013. november 19-én, a 10. sorszámú végzésével elutasította a felperesek határidő hosszabbítás iránti kérelmét és hivatalból elutasította a felülvizsgálati kérelmét is, arra tekintettel, hogy a felperesek nem gondoskodtak a jogi képviselükről.

[3] Az alperes a felperesek számára a pártfogó ügyvéd igénybevételét a határozat meghozatalát követően engedélyezte, majd megküldte részükre az engedélyező határozatok jogerős példányát.

[4] Az I. és a II. rendű felperesek a jogerős ítélettel szemben alkotmányjogi panaszt is előterjesztettek. Az Alkotmánybíróság a felpereseket hiánypótlásra hívta fel, egyúttal javasolta a felperesek számára ügyvéd igénybevételét. A felperesek az Alkotmánybíróság tájékoztatását követően az alperes által 2013. november 6-án átvett kérelmükben pártfogó ügyvéd engedélyezését kérték. Az Alkotmánybíróság 2013. december 11-én arról tájékoztatta a felpereseket, hogy az alkotmányjogi panasz eljárást hiánypótlás elmaradására tekintettel nem folytatják, a hiánypótlást a felperesek 2013. november 25-ig adhatták postára, a hiánypótlási határidő elmulasztása miatt igazolásnak nincs helye.

[5] A II. rendű felperes sérelmezte, hogy az alperes nem foglalkozott a kérelmükkel, illetve azt késedelmesen bírálta el, ezért az alperesnél megindított eljárások kivizsgálását kezdeményezte a 2014. november 3-én kelt kérelmében az Alapvető Jogok Biztosánál. Az Alapvető Jogok Biztosa az AJB-5505/2014. számú ügyben 2015. december 31-én jelentést készített el, melyben megállapította, hogy az alperes az ügyintézési határidőket indokolatlanul és jelentős mértékben túllépte, a felperesek tisztességes eljáráshoz való jogát megsértette.

[6] Az I. rendű felperes az ügyintézési késedelemből eredő kártérítési követelése tárgyában 2018. szeptember 24-én egyeztetést kezdeményezett az alperes gyámügyi és igazságügyi főosztályának vezetőjével, ami azonban nem vezetett eredményre. A felperesek a

2019. május 14-én kelt levelükkel írásbeli felszólítást intéztek az alpereshez, melyben 43.700.000 forint megfizetését követelték.

[7] Az I. és a II. rendű felperesek a keresetükben személyenként 21.850.000-21.850.000 forint tőke és ezen összegeknek 2016. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 307. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott mértékű kamatai megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Keresetükben előadták, hogy az alperes irodájába csak 2013. október 31-én sikerült bejutniuk, több mint egy hónapos próbálkozás után. Keresetüket arra alapították, hogy az alperes a jogi segítségnyújtó iránti kérelmeiket késedelmesen, az eljárási határidők megsértésével bírálta el, ezért elesetek attól, hogy a felülvizsgálati eljárásban, illetve az Alkotmánybíróság előtti alkotmányjogi panasz eljárásban jogorvoslatot keressenek a jogerős ítéltáblai ítélettel szemben. Álláspontjuk szerint, amennyiben lehetőségük lett volna a felülvizsgálati eljárás végigvitelére, nem veszítették volna el az ingatlanuk tulajdonjogát.

[8] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperesi követelés elévült. Az elévülés a károsodás bekövetkeztével kezdődött, ennek időpontja legkésőbb az a nap, amelyen a Kúria meghozta a felperesek felülvizsgálati kérelmét kérelmet hivatalból elutasító végzését (2013. november 19.), mert a felpereseknek ekkor szűnt meg véglegesen a joguk a felülvizsgálati kérelem elbírálására. Hivatkozott arra is, hogy a felperesek mulasztása miatt nem kerülhetett sor időben a pártfogó ügyvéd igénybevételére. A felperesek nem bizonyították, hogy több mint másfél hónapig nem jutottak be az alperes hivatalába, nem kaptak sorszámot és sem telefonon, sem postai, vagy elektronikus úton nem tudtak kérelmet benyújtani az alpereshez. Álláspontja szerint nem járt el jogellenesen és felróhatóan, a felperesek pedig megalapozatlanul állították, hogy a felülvizsgálati eljárásban a Kúria az első és a másodfokú ítéletekkel szemben a felperesek számára kedvező ítéletet hozott volna.

[9] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az I. rendű felperes pártfogó ügyvédje díjának viselésére az I. rendű felperes köteles, a felperesek által le nem rótt 1.500.000 forint és az alperes által le nem rótt 750.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy az ügyben a régi Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni. Ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 324. § (1), 325. § (1), 326. § (1), 360. § (1), 326. § (2), 327. § (1) bekezdéseit. Megállapította, hogy a felperesek kára előadásuk alapján azáltal következett be, hogy a felperesek által indított felülvizsgálati kérelmet a Kúria elutasította, emiatt ettől az időponttól kezdődött meg a felperesek követelésének elévülési ideje (2013. november 19.), és az 2018. november 19-én járt le. Kifejtette, hogy eddig az időpontig sem az elévülést megszakító, sem pedig az elévülés nyugvását kiváltó jogcselekményt nem bizonyítottak a felperesek. A keresetlevelet elévülési időn túl, 2019. augusztus 7-én nyújtotta be az I. rendű felperes, a II. rendű felperes pedig a követelését bírósági úton csak a 2021. november 29-én benyújtott 6. számú beadványában érvényesítette, ezért az alperes elévülési kifogása mindkét

felperes tekintetében alapos. Az Alapvető Jogok Biztosa előtti eljárást nem tekintette olyan menthető oknak, amely akadályozta volna a felpereseket az alperessel szembeni igény érvényesítésében. Az Alapvető Jogok Biztosa előtti eljárás nem eredményezte az elévülés nyugvását sem, mert olyan időpontban következett be, amikor az elévülési időből még több mint egy év volt hátra. Mivel az I. rendű felperes és az alperes főosztályvezetőjének 2018. szeptember 24-i egyeztetése nem vezetett eredményre, az egyeztetés nem minősült a követelés közös megegyezéssel történt módosításának, így az elévülési idő megszakadását sem eredményezte. A találkozóra tekintettel az elévülés nyugvását sem látta megállapíthatónak, mivel az alperes egyértelművé tette, hogy a felperesi igényt nem ismeri el, ezért az egyeztetés nem akadályozhatta menthető okból a felpereseket az igényérvényesítésükben. A felperesek 2019. május 14-i felszólító levele a követelés elévülése után keletkezett. Megjegyezte, hogy ha a kereseti követelés nem évült volna el, abban az esetben sem lett volna a kereset alapos, mivel nem bizonyított és a perben nem vizsgálható, hogy a kérdéses felülvizsgálati eljárásnak mi lett volna az eredménye. A felperesek arra sem adtak magyarázatot, hogy az Alkotmánybíróságnál kezdeményezett eljárás miként vezethetett volna az ingatlanuk tulajdonjogának visszaszerzéséhez. Az ok-okozati összefüggés hiányát igazolja az is, hogy a Kúria még azt megelőzően utasította el a felperesek felülvizsgálati kérelmét, hogy a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelemre irányuló eljárásban az alperes eljárási késedelembe esett volna. Nem bizonyították a felperesek azt sem, hogy a 2013 őszi időszakban nem lehetett felvenni a kapcsolatot az alperessel annak érdekében, hogy a felperesek a kérelmüket előterjesszék.

[11] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. és aII. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és az alperes kereset szerinti marasztalása érdekében. Másodlagosan kérték az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra, és új határozat hozatalára.

[12] Fellebbezésükben azzal érveltek, hogy az elévülés kezdő időpontja nem lehetett 2013. november 19., mivel akkor a felperesek a végzést még nem ismerték. Álláspontjuk szerint az Alapvető Jogok Biztosa jelentésének keletkezésekor, azaz 2015. december 31-én az elévülési megszakadt, és ezt követően újrakezdődött. Kiemelték, hogy a biztos állásfoglalására annak érdekében vártak, hogy eldönthessék, indítsanak-e a későbbiekben kártérítési eljárást. Ezért ezt megelőzően menthető okból nem tudták érvényesíteni az igényüket. Hivatkoztak arra is, hogy az alperes főosztályvezetőjével folytatott egyeztetés megkezdése is megszakította az elévülést, az pedig nem róható a terükre, hogy az alperes nem kívánt megállapodni velük. Kérték erre tekintettel változatlanul a főosztályvezető tanúkénti meghallgatását. Az elsőfokú bíróság érvelése azt mutatta, hogy az elsőfokú bíróság a hátrányukra értékelte, hogy az alapjogi biztoshoz fordultak. Az ombudsmani hivatalnál kezdeményezett eljárás a keresetindítás előtti, törvényben nem nevesített megelőző eljárás, amelynek figyelmen kívül hagyása az ombudsmani hivatal súlytalanná teszi. A vizsgálat ideje alatt az elévülés nyugodott, az ombudsmani jelentés dátuma pedig megszakította az elévülést. Álláspontjuk szerint bizonyították, hogy a 2013. őszi időszakban semmilyen módon nem lehetett felvenni a kapcsolatot az alperessel annak érdekében, hogy a felperesek előterjesszék a kérelmüket. Sérelmezték azt is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy munkaszervezési problémák okozták a vizsgált ügyben a határidők túllépését. Fenntartották, hogy eredményre vezetett volna a felülvizsgálati kérelmük, ha a felülvizsgálati eljárást le tudják folytatni, mert a Kúria hatályon kívül helyezte volna az elsőfokú és

másodfokú ítéletet. Az elsőfokú bíróság érvelésével szemben a felpereseknek az alperes a határidő túllépésével jogellenes magatartásával kárt okozott, mivel a felperesek emiatt nem tudtak jogi képviselővel felülvizsgálati kérelmet előterjeszteni, ezért elvesztették az ingatlanukat. Álláspontjuk szerint az alperes eljárása attól is elzárta a felpereseket, hogy az elutasító bírósági ítéletekkel szemben az Emberi Jogok Európai Bíróságához forduljanak.

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] Az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértést nem vétett, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 381. §-a alapján nem volt indok. A jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást az elsőfokú bíróság lefolytatta, és indokoltan mellőzte a főosztályvezető tanúkénti meghallgatását. Nem volt vitás ugyanis, hogy a felperesek kezdeményezték az egyeztetést, azonban az egyeztetésen az alperes nem fogadta el a felperesek kárigényét, és nem kívánt megállapodni a felperesekkel az igényükről. A tényállás kiegészítésére a fellebbezésben írt okokból nem volt szükség.

[15] Az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a felperesek nem bizonyították azt, hogy az alperesnek felróhatóan nem sikerült 2013. október 31-ét megelőzően pártfogó ügyvéd iránti kérelmet előterjeszteniük. Ennek a kérdésnek azonban az elévülési kifogás elbírálása szempontjából nem volt jelentősége. A Fővárosi Ítéltábla – részben eltérő jogi álláspontjára tekintettel – a tényállást kiegészítette és pontosította egyrészt a felülvizsgálattal érintett perben jogerős ítélet tartalmának megfelelően, másrészt a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati kérelmet elutasító végzése, a csatolt iratok alapján azzal, hogy az I. és aII. rendű felperesek 2013. november 11-ig tehettek eleget a Kúria kötelező jogi képviselőt pótlására vonatkozó felhívásának.

[16] A kiegészített, pontosított tényállás alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és nagyjából annak indokaival is egyetértett. A fellebbezésekben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[17] A Fővárosi Ítéltáblának a fellebbezésekre figyelemmel elsősorban az elévülés kérdésében kellett állást foglalnia, ezen belül abban, hogy mikor kezdődött meg az elévülési idő, és ehhez képest mikor telt el, illetve történt-e a felperesek fellebbezésében hivatkozott okból olyan esemény, amely az elévülésmegszakadását vagy nyugvását eredményezte.

[18] A jogvitára hatályos régi Ptk. 326. § (1) bekezdése alapján az elévülés a követelés esedékessé válásakor kezdődik, a régi Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján a kártérítési követelés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékessé válik.

[19] A felperesek a kárukat abban jelölték meg, hogy nem tudtak élni a rendkívüli jogorvoslati jogukkal (felülvizsgálati kérelem), ezért elvesztették ingatlanuk tulajdonjogát. Az elsőfokú bíróság a kereset tartalma alapján helyesen indult ki abból, hogy a felperesek által állított károsodás akkor következett be, amikor végleg elenyészett annak a lehetősége, hogy rendkívüli jogorvoslati eljárásban az ingatlan tulajdonára vonatkozó jogvédelmi igényüket a felperesek érvényesítsék. Ebből a szempontból pedig nincs jelentősége annak, hogy a felperesek mikor szereztek tudomást a felülvizsgálatot hivatalból elutasító végzésről, illetve az ombudsmani eljárás megindításának sem. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint azonban – az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően – a felülvizsgálati eljárás lefolytatása a polgári perrendtartás hatályos rendelkezései alapján objektíve, véglegesen nem a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasító végzés meghozatalának a napján hiúsult meg. A felpereseknek lehetősége volt ugyanis a 2013. november 19-én hatályos polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 106. § (1) bekezdése és a rég. Pp. 107. § (1) bekezdése alapján arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság által a hiánypótlási határidőt meghosszabbító végzésben engedélyezett, hiánypótlásra nyitva álló határidő elmulasztásának napjától (2013. november 11.) számított három hónapon belül igazolási kérelmet nyújtsanak be, arra hivatkozva, hogy a hiánypótlásnak önhibájukon kívül nem tudtak eleget tenni. Erre tekintettel a rendkívüli perorvoslat lehetősége objektíve a rég. Pp. 107. § (1) bekezdésére és a rég. Pp. 103 § (3) bekezdésére figyelemmel az igazolási kérelem benyújtására a felperesek rendelkezésére álló három hónapos határidő lejárata követő napon, 2014. február 12-én hiúsult meg. A rég. Ptk. 360 § (1) bekezdése alapján ekkor vált a rendkívüli perorvoslat és a felperesi igényérvényesítés meghiúsulásból eredő kártérítés iránti követelés esedékessé, és az elévülési idő is a rég. Ptk. 326. § (1) bekezdése alapján ekkor kezdődött meg. A rég. Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján az ötéves elévülési idő 2019. február 12-én telt el, azt megelőzően, hogy a felperesek a keresetüket benyújtották.

[20] Az alkotmánybírói eljárásban igazolásnak nincs helye. Az AB titkár leveléből következően ezért az alkotmányjogi panasz eljárás lehetősége 2013. november 26-án enyészett el, ami korábbi időpont, mint a felülvizsgálati eljárás végleges meghiúsulásának időpontja, ezért az okozati összefüggés hiányán túlmenően az elévülési kifogás megalapozottsága szempontjából is közömbös.

[21] Az elsőfokú bíróság egyebekben maradéktalanul helytálló indokolással állapította meg, hogy a felperesek elévülés megszakadásával és nyugvásával kapcsolatosan felhozott érvei alaptalanok. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság e körben helyes indokaira azok megismétlése nélkül visszautal, mivel az elévülési idő eltérő megállapítása ezeket a következtetéseket nem érintette.

[22] A felperesek fellebbezésében foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a rég. Ptk. 327. § (1) bekezdés az elévülést megszakító jogi tényeket kizárólagosan sorolja fel. Az elévülést megszakító tények köre nem egészíthető ki az ombudsmani eljárással, sem az igényérvényesítést megelőző egyeztetés megkezdésével. A 2019. május 14-én kelt,

alperesnek írt levél fizetési felszólítást tartalmazott, és a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján alkalmas volt folyamatban lévő elévülési idő megszakítására, azonban az elévülési idő már korábban, 2019. február 12-én eltelt, így a felszólításnak nem lehetett az elévülést megszakító joghatása.

[23] A régi Ptk. 326 § (2) bekezdése szerint, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül, a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő eltelt, vagy abból egy évnél kevesebb idő van hátra.

[24] Az elsőfokú bíróság a régi Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján helyesen állapította meg az ombudsmani eljárás kapcsán, hogy annak kezdete, és a jelentés időpontja, azaz a hivatkozott akadály megszűnése az elévülési határidő végét megelőző egy évnél korábbra esett, így az elévülési időt a régi Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján nem érintette. Nem foghatott helyt ezért az ombudsmani eljárással kapcsolatos további, a hivatal alkotmányos szerepére, súlyára is kiterjedő fellebbezési érvelés. A Fővárosi Ítéltábla azonban megjegyzi, hogy a II. rendű felperes által kezdeményezett, az alapvető jogok biztosáról szóló 2011. évi CXI. törvény (Ajbt.) 18. §-a szerinti eljárás a kártérítési pert megelőzően nem kötelező, így önmagában nem minősül menthető igényérvényesítési akadálnak. A kártérítési igény önállóan elbírálnak, a bíróság és a peres felek sem voltak kötve az alapvető jogok biztosának jelentésében foglalt megállapításokhoz. Az elévülés nyugvásának megállapítására olyan körülmény ismeretének hiánya alkalmas, amely a kártérítési igény érvényesíthetősége szempontjából releváns tényre vonatkozik (pl. kár összege, károkozó magatartás, okozati összefüggés, mulasztás ténye stb.), ilyen ismerethiányt azonban a felperesek nem bizonyítottak.

[25] A 2018. szeptemberi egyeztetés felperesi kezdeményezése, a megbeszélésen az alperes megállapodási szándékának hiánya szintén nem alkalmas annak igazolására, hogy a felperesek menthető okból nem tudták érvényesíteni a követelésüket elévülési időn belül. Az egyeztetések, egyezségi tárgyalások önmagukban nem hosszabbítják meg az elévülési időt automatikusan egy évvel. A felek közötti tárgyalások csak abban az esetben okozzák az elévülés nyugvását, ha abból megalapozottan lehet következtetni az igény elismerésére (Kúria Pfv.V.21.717/2015/7.). Akadályoztatásnak a kötelezett olyan halogató magatartása minősülhet, amely arra indítja a jogosultat, hogy az egyeztetésekre tekintettel a bírósági igényérvényesítés szükségtelen, ezért az elévülési időt túllépi. Az elévülési határidő lejárátát több, mint négy hónappal megelőző szeptemberi találkozás eredménytelensége nem volt vitatott, az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a szeptemberi egyeztetés nem képezte akadályát a felperesek igényérvényesítésnek. Az alperes ugyanis nem hagyta bizonytalanságban a felpereseket afelől, hogy a kártérítési követelést az alperes önként nem teljesíti, nem kíván arról megegyezni, a követelésüket ezért a felpereseknek bírósági úton kell érvényesíteniük.

[26] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján helytállóan következtetett az elévülési kifogás alaposságára, és helytállóan rendelkezett a régi Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján a

kereset elutasításáról. A kártérítési igény anyagi jogi megalapozottságát így nem kellett vizsgálni, és az ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelések sem foghattak helyt.

[27] A felperesek kártérítés iránti követelésével kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla ezért csupán megjegyzi, hogy a megállapított tényállás alapján az I. rendű felperes esetében hiányzott az alperes mulasztása, az eljárási határidő túllépése (2013. november 25-i határozat, 2013. januári jogerős határozat) és az állított kár bekövetkezése közötti okozati összefüggés is, mivel az I. rendű felperes az igazolási kérelemre benyújtására nyitva álló határidő előtt vette kézhez a jogerős határozatot. A felülvizsgálattal érintett szerződés érvénytelensége iránti perben az I. és aII. rendű felperesek egységes pertársak voltak, így az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelmének eredményessége a II. rendű felperesre is kihatott volna. A II. rendű felperes tekintetében sem állt fenn az alperes eljárási határidő túllépése és a felülvizsgálati eljárással kapcsolatos károsodás közötti okozati összefüggés.

[28] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján személyenként kötelezte az I. és a II. rendű felpereseket az alperesi jogtanácsosi munkadíjából álló másodfokú perköltség megfizetésére. A Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, (5), (6) bekezdése alapján a jogtanácsosi díjat mérlegeléssel, a pertárgyértéket és a szükséges jogtanácsosi munkamennyiséget figyelembe véve mérsékelt összegben állapította meg.

[30] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján állapította meg a pártfogó ügyvéddel eljáró I. rendű felperes pervesztességét, és azt, hogy az I. rendű felperest terheli a pártfogó ügyvédi díj.

[31] A le nem rótt fellebbezési illethekekről a felperesek személyes költségmentességére figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2022. szeptember 13.

dr. Lente Sándor s.k.
s.k.

dr. Istenes Attila s.k.

dr. Csóka István

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

